

bliver 2—3, bliver den blegere, saa fordeles Smerten. Det gør den ikke, enhver, der faar sort Kokarde, kommer til at staa paa samme Maade, synes mig. For øvrigt vil jeg nærmest antage, at man i Vaalse ikke betragter det som nogen sort Kokarde, ikke betragter det som noget dadelværdigt, at man faar en saadan Stilling, men vel snarere som noget vist hædrende, at man kommer til at gaa i Spidsen for en ny Reform af Kirken. Men gør man ikke det, mener man fremdeles, at det skal være saa slemt at være ene om denne Kokarde foreløbig — og Ministeren tillægger det jo saa stor Betydning, at han vil lade denne Sag strande derpaa og ikke vil tage mod den Hjælp, man yder ham til at komme udover denne Vanskelighed —, saa tror jeg ikke, vi skal staa og kaste med Ansvar. Jeg tror da, at den højtærede Minister skal tænke paa sig selv, naar han taler om dem, der har Ansvar for, at denne Sag ikke ordnes paa fredelig Maade.

Kragh: Fra forskellige Sider er det i de Aar, hvori denne Sag har staaet paa, gentagne Gange blevet fremhævet, at den Tid maaske snart var inde, da det vilde være rimeligt at tage den bort fra Offentlighedens Dagsorden, hvor den i lang Tid, maaske for lang Tid, har indtaget den første Plads. Denne Betragtning kan jeg ganske tiltræde. Selvfølgelig har jeg lige saa lidt som nogen anden Evne til at se, hvilke Motiver de enkelte Mennesker kan have til deres Afgørelse i de forskellige Tilfælde, hvor man stiller dem en Opgave til Afgørelse. Men jeg skulde tage meget fejl, hvis det ikke for Biskopperne, i hvert Fald for enkelte af dem, har været medbestemmende til deres Tilslutning til denne Sags Afgørelse ved en Lov som den, den højtærede Minister har foreslaaet, at man ligesom har følt Træthed ved denne Sags Fortsættelse i den Skure, den er ført ind i, og kunde ønske den bragt ud af Offentlighedens Dagsorden. Nu er der jo, som allerede nævnt i denne Forhandling, adskilligt, der tyder paa, at enten Sagen fører til det ene eller det andet Resultat, enten den afgøres paa den ene eller den anden Maade, saa vil den Mand, hvorom Sagen drejer sig, alligevel i den nærmeste Fremtid have i Vaalse Præstegaard. Nu vilde dette jo, hvis det skete som en Foranstaltning af midlertidig Karakter, maaske i nogen Maade kunne siges at være heldigt, thi derved vilde Vaalse Menighed faa Lejlighed til at mødes med denne Mand i

hans Virksomhed og maaske derigennem faa Lejlighed til i større Udstrækning, end Tilfældet hidtil har været, enten at samles om ham eller at tage Afstand fra ham. For saa vidt var der altsaa maaske ikke sket stor Skade derved. Men paa den anden Side vil jo Spørgsmaalet derved være holdt aabent og vil blive ved at beskæftige Sindene. Mig forekommer det derfor, at det heldigste vilde være, om der kunde aabnes Mulighed for en Udgang, som kunde ordne Sagen endeligt. En saadan Ordning vilde jo kunne opnaas ved det Forslag, som Venstre har stillet, og derfor har jeg ogsaa kunnet give dette min fulde Tilslutning, idet jeg ikke kan indrømme Berettigelsen af den højtærede Ministers Udtalelse om den sorte Kokarde, der sættes paa Vaalse Menighed og paa dens Præst, og navnlig ikke forstaar, at den højtærede Minister kan se saaledes paa Sagen, naar han, hvad han jo gentagende har udtalt, mener, at Sognemenigheden i tilstrækkelig Grad er spurgt. Ja, er den det, har den jo taget sit endelige Standpunkt i denne Sag, uanset hvorledes man i øvrigt vil behandle den herefter. Det er mig da heller ikke med det Kendskab, jeg har til den Egn og den Befolkning, som Talen her er om, bekendt, at man ser saaledes paa Sagen i Vaalse. Jeg ved vel, at det i et enkelt Blad har været omtalt, at dette var en Betragtning, som var gængs dernede, men jeg har ikke kunnet erfare noget, der underbyggede denne Udtalelse saaledes, at der er stærk Grund til at fæste sig derved. Jeg har ogsaa set en Notits — jeg tror, det var i Dag —, gaaende ud paa, at noget lignende skulde være Vaalse Menighedsraads Opfattelse, men heller ikke dette har jeg kunnet faa bekræftet ved den korte Undersøgelse, som jeg, siden jeg saa denne Notits, har kunnet anstille.

Imidlertid glæder det mig at se, at der i Udvalget har været Bestræbelser for ad anden Vej end netop den, der er anvist af det Parti, som jeg har den Ære at tilhøre, at søge denne Sag endeligt ordnet. Jeg beklager, at det ikke er lykkedes at vinde Samling om Tanker i Tilslutning til et saadant Forslag, og at det derfor er taget tilbage, om end jeg indrømmer, at det maaske var ganske naturligt, at dette skete, naar Forslaget ikke mentes at kunne finde den fornødne Tilslutning. Mig forekommer det imidlertid, at ogsaa derigennem gaves der — og det lægger jeg ikke ringe Vægt paa — Vaalse